Kiállítás és állásbörze

Nagyszabású, évenként ismétlődő rendezvénysorozaton ismerteti meg hallgatóit és a fiatal szakembereket, valamint az érdeklődőket a legújabb számítástechnikai termékekkel, berendezésekkel, rendszerekkel a miskolci Nehézipari Műszaki Egyetem KISZ-bizottsága és Gépész Valéta Bizottsága. Lehetőséget kínálnak arra is, hogy a leendő ifjú szakemberek állásbörzén tájékozódjanak: mely vállalatoknál, intézményekben számítanak munkájukra, azaz, hol kaphatnak állást. Először tavaly microMEN elnevezéssel rendezett Miskolcon a két egyetemi bizottság számítástechnikai kiállítást, amely nagy sikert aratott. Továbbfejlesztve az ötletet, az idén február 25—27. között a kiállítással egyidejűleg microCAD elnevezéssel számítástechnikai és műszaki találkozót is rendeznek.

A CAD-kiállításon és bemutatón megismertetik az érdeklődőket a számítógépes műszaki tervezés módszereivel, eszközeivel. Itt a hazai és néhány külföldi hardvert és softvert előállító, forgalmazó cég termékeit, újabb fejlesztési eredményeit mutatják be. Más vállalatok is felkelthetik az ifjú szakemberek érdeklődését: ipari kiállításon ismertetik új műszaki eredményeiket.

Mezőgazdasági könyvhónap

A tavalyinál is nagyobb sikerre számítanak a könyvkiadók a februárban megtartandó 31. mezőgazdasági könyvhónapban. Tíz kiadó 52 művet jelentet meg az alkalomra, összesen 980 ezer, ami rekord, mivel a tavalyinál is 200 ezerrel több, példányban.

A könyvhónap megnyitóünnepségét február 5-én a Somogy megyei Barcson rendezik meg, ezt követően pedig mintegy ezer, a mezőgazdasági szakirodalommal kapcsolatos rendezvényt tartanak az országban.

A ruhagyűjtéstől a véradásig

A Magyar Vöröskereszt Csongrád megyei vezetősége tegnap, csütörtökön megtartott ülésén többek között a szervezet ez évi munkatervéről is tárgyalt. Amiért beszélgetésre kértem Pádár Lászlónét, a Vöröskereszt megyei titkárát, annak oka mindenekelőtt az, hogy a megyei vezetőség munkatervében felsorakoztatott feladatok között kevés konkrétummal találkoztam. Jóllehet, a ránk váró nehéz életkörülmények között sokan az emberek megsegítésére „esküdött" társadalmi szervezettől a konkrét, kézzelfogható támogatást várják.

— Amikor a megyei vezetőség munkatervét összeállítjuk, sohasem törekszünk arra, hogy naprakész receptekkel szolgáljunk. A mi dolgunk az elvi irányítás. Úgy is fogalmazhatnám, „étlapot" kínálunk, milyen fontos teendőket végezzenek aktivistáink. Azt már minden alapszervezet — attól függően, hogy városban, lakótelepen, avagy községben dolgozik — önállóan döntse el, hogy a maga háza táján milyen égető gonddal küszködnek az emberek, következésképpen, miben várnak segítséget. A munkatervben sorra vesszük a vöröskeresztes munka főbb területeit, és igyekszünk felsorakoztatni a segítő támogatás módszereit. A megyében munkálkodó vöröskeresztes titkárok — ismervén jól a saját körzetüket — nagyon jól tudják, hogy nekik az adott helyen, melyik vöröskeresztes területen, mit kell tenniük. Miért erőltetné a véradást egy idősek lakta körzetben, amikor ott éppen az öregek gondozása, támogatása a valóság diktálta vöröskeresztes tennivaló.

— Megyeszerte nemigen lehet most fontosabb vöröskeresztes feladat, mint a nehézségekkel küszködő családok, idősek, fiatalok megsegítése. Ezért várom a válaszát a konkrét segítő terveket illetően.

— Természetes, hogy minden alapszervezetben a szociális munka lesz a legfőbb és a legtöbb az elkövetkezendőkben. Mindenekelőtt a szegények segítése. Már az elmúlt évben is szerveztünk ruhagyűjtési akciót. Ez az idén a használt cipők és egyéb használati tárgyak gyűjtésével egészítjük ki. Az igazságos elosztás okán, minden lakóhelyen a tanács szociálpolitikai főelőadójával, együttműködő szociális bizottság — amelynek tagjai a legjobban ismerik a területükön élők helyzetét, életkörülményeit — dönti el, kinek mennyit kell és lehet adni a gyűjtésből. A Vöröskereszt számára nem könnyű feladat ez. Az egyik oldalon a minden dicséretet megérdemlő adakozási szándékkal és tettekkel találkozunk, a másikon az érthetetlen ellenállással. Konkrétan, arról van szó, hogy igen kevés intézmény, vállalat, klub stb. ad helyet e ruhák, cipők, eszközök raktározására. Sokszor ezen bukik egy-egy, nagy lelkesedéssel és szorgalommal elindított gyűjtési akció. Úgy higgye el, hogy a vöröskeresztes titkárok legtöbbször veszekednek egy-egy talpalatnyi földért, ahová tehetnék a kiosztás pillanatáig, ami addig összegyűlt.

— Pénzt nemigen adhatnak, különösen most, amikor a Vöröskereszt szociális alapját megszüntették...

— Ami nem baj, mert édeskevés volt ez az összeg. Évente 10-15 ezer forint, ami csak arra volt elég, hogy sokak haragját magunkra vonjuk. Mert mi történt? Valaki segélyt kért a Vöröskereszttől. Kapott. A szomszédja, a barátja, vagy családtagja is úgy gondolta, ő is rászorul erre, ő is kér. Ő viszont már nem kaphatott, mert kevésnek bizonyult az az összeg arra, hogy minden reális igényt kielégítsünk. Kevesebben kaptak, s így a többség csak legyintett: „Már a Vöröskeresztre sem lehet számítani." A presztízsveszteségünk nagyobb volt annál, mint amennyi jót tettünk. Ezért nem sajnálom ezt a pénzt. Most viszont számlát kívánunk nyitni szociális segélyezésre, amelyre mindenki, aki teheti, fizethet. Az összegyűlt pénzzel a tanácsok szociális segélyezésre fordítandó összegét kívánjuk növelni.

— Miért adja át a Vöröskereszt a maga gyűjtötte pénzt a tanácsnak, s miért nem gazdálkodik önállóan ezzel az összeggel?

— Számtalanszor előfordult, hogy a segélyügyekben tájékozottabbak — mások rovására — az összes létező segélyből kértek és kaptak, holott lehet, hogy nem ők voltak a leginkább rászorulók. Ezt elkerülendő gondoljuk, ha a segélyek egy helyen — a tanácsok szociálpolitikai csoportjánál összegeződnek —, akkor egyrészt az igénylők jelentősebb összeghez jutnának, másrészt a valóban rászorulók kapnák a támogatást.

— Öregek — fiatalok. Másmás okból, de két kritikus korosztály. Óértük mit tehetnek?

— Az idősek lelkileg és anyagilag egyaránt segítendők. Az előbb említett, a Vöröskereszt által gyűjtött szociális segély, amit a tanácsoknak ajánlunk, az esetek döntő többségében a kisnyugdíjasoknak juttatnak majd el. Így mi is hozzájárulunk a konkrét anyagi segítséghez. Ezenkívül a mi szervezetünk jutalmazásra szánt szerény összegét mindig idős vöröskeresztes aktivistáink kapják, általában élelmiszercsomag formájában. Evente megszervezzük az idősek táborát. Magyarhertelenden. Táboroztatjuk a fiatalokat is: évek óta a hátrányos helyzetű nagycsaládosok gyerekeit, illetve a légzőszervi betegségben szenvedő gyerekeket. Közvetlenül a nyugdíjba vonulást követően, vöröskeresztes titkáraink felkeresik az időseket, s kérik, illetve ajánlják, dolgozzanak e szervezetben. Mi úgy érezzük, ez is egyfajta lelki segítség. S hogy mit teszünk a fiatalokért? Egyik legfőbb gondunk velük kapcsolatban a káros szenvedélyek — elsősorban a narkózás — terjedésének megakadályozása. Ebben a felderítést, a jelzést vállalhatjuk csak magunkra. No és a tájékoztatást. Pedagógusok, szülői munkaközösségek felvilágosítását a narkománia észlelhető jeleiről.

— A Vöröskereszt szervezte véradómozgalom ez ideig a leglátványosabb — országos viszonylatban is kiemelkedő — eredményeket hozó területe a társadalmi szervezetnek. Hallani hangokat, miszerint kevesebb a szabadidő, a munkaidőalap védelme okán jelentősen viszaesett a véradók száma.

— Az idei esztendőre jóslásokba nem bocsátkozhatok. A múlt tényeire hivatkozhatok csak ami a jövőre nézve némi megnyugvást adhat e téren. Már 1987-ben is kevesebb szabadideje volt az embereknek, már tavaly is feltették a vállalatok a munkaidőalapot a véradóktól, mégis 4 ezer 12 új véradónk volt a megyében. Így az összlétszám 25 ezer 627-re emelkedett. S ez korántsem azt jelenti, hogy ennyi lett volna a vérvételek száma, hiszen egy ember többször is ad vért. Így közel 40 ezer alkalommal vettünk vért. Örülök, hogy a véradómozgalmat említette. A lehető legjobb példa arra, hogyan lehet értelmes, humánus célok érdekében emberek tízezreit mozgósítani. Ezért hiszem: a jelenlegi nehéz helyzetben, az embersegítő célokért, mostantól még nagyobb erőfeszítéssel dolgoznak majd vöröskeresztes aktíváink.

Kalocsai Katalin

Félkészen

De lássuk, más területeken is ilyen ellentmondásos időket él-e ez a vállalat? *Zsák Miklós* termelési igazgatóhelyettes szavaiból az derül ki, hogy igen. Köztudott, hogy az építők két tűz közé kerültek, egyik oldalon a növekvő anyagárak, a másikon pedig a beruházók apadó pénztárcája. A jót olcsón szlogen itt mit sem ér. Ugyan miként? A sokat hangoztatott vállalati belső tartalék nem oldhat meg népgazdasági mértékű gondokat.

A hódmezővásárhelyi székhelyű megyei vállalatnak ott kell munkát vállalni, ahol megbízzák. Tevékenységük 60 százaléka Szegedre összpontosul, ennek a fele felújítás. Az ehhez szükséges kiforrott technológiájuk, például a födémcserékre, megvan. A könynyűszerkezetes ipari építményeik az egész országban ismertek. Városunkban jelenleg a konzervgyárban és az Autófernél építkeznek. A felújításokból a legjelentősebbek a Kálvin téri, Deák Ferenc utcai, Attila utcai, s a nagyállomás tetőszerkezetének rendbe tétele.

— E felsorolás nyomán eszembe ötlik, a Kálvin téren eltöltöttek már pár esztendőt, nem lehetne gyorsabban a végére jutni?

— Az elhúzódás oka elsősorban a megbízó pénzügyi lehetősége, ez szabja meg az ütemet. Ebben a tekintetben az idén tovább romlottak az esélyek. Van nekünk egy igen helyes, ésszerűnek tűnő kormányprogramunk: a meglévő nemzeti vagyonunkat óvjuk, mentsük, míg lehet, s ne csak új épületeket emeljünk. Ezzel az elvvel egyáltalán nem vág egybe a forgalmiadó-rendszer hatása. Míg az új lakás adómentes, addig a „romjaiból" újjáélesztettet 25 százalékos adó terheli. Ha az IKV-nak, tegyük fel, ugyanannyi pénze van erre a célra, láthatjuk jóval kevesebb megbízást adhat.

— Tudtommal lakásépítéssel ezidáig nem foglalkoztak.

— Az utóbbi időben próbálkoztunk. Tavaly például 14 félkész lakást értékesítettünk Újszegeden az Inlakon keresztül. Az elvünk az volt, a befejező munkaigényes műveleteket sok lakó szívesen elvégzi, ha emiatt egyrészt olcsóbban jut lakáshoz, másrészt saját igénye szerint adja meg a végső formáját. Az idén 10 lakással folytatnánk az akciót, de megoldhatatlannak tűnő gonddal kerültünk szembe. A félkész lakást nem adhatjuk adómentesen, a vevő meg az érvényes szabályok szerint képtelen a teljes adóösszeg visszaigénylésére. Emiatt amennyit nyerne, annyit veszítene is. Valószínű, hogy ebből meg kénytelenek leszünk kész lakást csinálni, hogy elkeljen.

— Ha már a pénznél tartunk, miből álljuk a magasabb anyagárakat és a forgalmi adó befizetéseket?

Erre már *Tóth István* gazdasági igazgatóhelyettestől hallom a választ.

— A vállalati gazdálkodásban a pénzügyi szemléletnek kell uralkodóvá válni a fizetőképesség megőrzése érdekében. A kérdésben feltett plusz pénzigénynek nincs külső fedezete, a bankok hitelkeretét épp most korlátozták. Igen, mondhatjuk erre, gyorsítanunk kell a pénz forgását, s a gond megoldódik. Kézenfekvő, csökkentsük a

Jó idők járnak most az építőkre. De csak a szó szoros értelmében. Nem biztos, hogy az enyhe időjárás egyenes következménye mindenütt felhőtlen öröm. Ugyanis a tavalyi bázis a januári farkasordító hideg. Akkor a Csomiép Vállalatnál a fizikai dolgozók fele egy hónapos fagyszabadságot kapott. Idén 2,5 százalékkal lehet több az éves bértömegük, úgy, hogy nem vehetik figyelembe a kényszerszünet idejére kifizetett pénzt.

készleteket. Csakhogy anyaghiány esetén, amely most is fennáll, ezáltal a folyamatos termelésünk biztonságát kockáztatnánk.

Arra is számítunk, egyikmásik beruházó, ha fogytán a pénze, úgy igyekszik eltusolni, hogy velünk szemben újabb és újabb igényeket támaszt. Ameddig sikerül elhúzni az átadás időpontját, addig mi várhatunk a pénzünkre. Az általános pénzhiány a dominóelv alapján az egymással kapcsolatban levő vállalatokat időeltolódással, de törvényszerűen kínos helyzetbe hozhatja.

— A személyre szóló „pénzszűkére", a bérezés korlátaira, hogyan reagálnak a dolgozók?

— Tavaly 10 százalékos volt a spontán létszámcsökkenés, gondolom jobb pénz reményében mentek el. Szerintem mostanában szűkül az eltörekvők mozgástere. Szeretnénk a tavalyival azonos nagyságrendű munkát elvégezni, s az ittmaradókat jobban megfizetni. Január elsejétől „mit, mikorra, mennyiért" alapon vállalkozási bérezést alkalmazunk brigádjainknál. A természetes utánpótlásunk, a nálunk képzett iparitanulók. Elég költséges dolog a kiképzésük, főleg ha azt vesszük, hogy általában a nálunk végzettek fele marad csak itt. Egyelőre a mennyiségi pótlásnak nincs más forrása. Emellett, mivel elsősorban az építőmesterekből van hiányunk, a szakképzetleneket tanfolyamok keretében oktatjuk, igénybe véve ehhez az állami támogatást.

Az első félévre van munkájuk, Szegeden egyebek között a tűzoltólaktanya, az élelmiszeripari főiskola Moszkvai körúti épületét jövőre kell átadni, teljesen berendezve. A második félévi kapacitás 60 százalékát kötötték le eddig, a többiért versenytárgyalásokon szállnak „harcba".

Boldizsár Sándor igazgató szerint ez még mind kevés a fennmaradáshoz. Nem elég alkalmazkodni, piacot kell csinálni, s ez a lakásépítésben sem lehetetlen. A lakásfeszültségek megoldásában általános recept nincs, csak elképzelések. A Csomiépé egy a lehetséges változatok közül.

— Annak, akinek nincs még lakása nem tudunk olcsót építeni. A garzon, a kis alapterület nem lehet megoldás. Ezekből van éppen elég. Szépet, jót, igényeset kell kínálnunk, hogy akinek már van, az továbblépjen, s átadja a kisebb pénzűeknek. Ehhez azonban az kellene, hogy a kevésbé igényes kivitelűek ára jóval mérsékeltebben emelkedjen, mint a korszerűbb, egészségesebb otthonoké. Így jöhetne létre a fizetőképes keresleten alapuló szélesebb árskála. Nem kis kockázat előre így, a vevő ismerete nélkül felépíteni egy házat. Arra számítunk, minden nagyobb településen akad azért annyi ember, aki meg tudja fizetni a jobbat, s így tíz-húsz lakás elkel belőle.

Létérdekük, hogy piacot építsenek ki, a vállalat fennmaradása, a munkahely megtartása a tét. S ez ma már egyre inkább értéknek számít.

T. Sz. I.

Szakkönyvek

Az idén mintegy kilencven szakkönyvet jelentet meg a Közgazdasági és Jogi Könyvkiadó. A közgazdaságelméletet tárgyaló munkák sorában adják közre Heller Farkas 1947-ben napvilágot látott Közgazdaságtan című könyvének hasonmás kiadását. Magyar társadalomtudósok a nagyvilágban címmel új sorozatot indítanak, amelyben elsőként Venczel József szociológus válogatott publicisztikai írásait jelentetik meg Erdélyi föld, erdélyi társadalom címmel. Aktualitása miatt fokozott érdeklődésre tarthat számot a Hetényi István szerkesztésében megjelenő Adóreform után című kötet és Berend T. Ivánnak a magyar gazdasági reform útjáról írt könyve.

Egyházi vezetők esküttétele

Németh Károly, az Elnöki Tanács elnöke előtt csütörtökön az országház nándorfehérvári termében, esküt tett az alkotmányra *Harmati Béla*, a magyarországi evangélikus egyház déli egyházkerületének püspöke és *Frenkl Róbert*, az egyházkerület felügyelője. Az esküttételen jelen volt *Katona Imre*, az Elnöki Tanács titkára; *Miklós Imre* államtitkár, az Állami Egyházügyi Hivatal elnöke és *Nagy Gyula*, a magyar evangélikus egyház püspökelnöke. (MTI)

Úttörővezetők tanácskozásai

Tegnap, csütörtökön tanácskozott a Magyar Úttörők Szövetsége Csongrád megyei elnöksége. A testületet *Iványi Józsefné* tájékoztatta a kisdobos szakbizottság az úttörők országos konferenciája óta eltelt munkájáról, s további terveikről.

A szakbizottság a gyermekmozgalomban részt vevő kisdobos korosztály sajátos munkájának irányításával foglalkozik, és tagjai közreműködnek módszertani anyagok gyűjtésében, terjesztésében. Értékelik a területükön végzett munka tapasztalatait, országos és megyei akciók meghirdetését, előkészítését és szervezését végzik.

*

A városi elnökség tanácskozásának kiemelt témája a magatartás, fegyelem, a gyermekek viselkedés- és beszédkultúrájának jelenlegi helyzetéből adódó feladatok megfogalmazása volt. A vitára bocsátott írásos dokumentumot *Alexa Ferencné* és *Bánszky Jánosné* terjesztette elő. A szülők elfoglaltsága miatt a gyermekek szabadidejük nagy részét az iskolákban vagy az utcán töltik. A tanítási órák alatti kényszerű odafigyelés és fegyelmezettség után délután már szabadabbak, sőt szabadosak. Ezért sok gyermek durvasággal és agresszív föllépéssel hívja föl magára a figyelmet. Az ifjúsági vezetők szívesebben foglalkoztatják az aktív és jól tanuló pajtásokat, s a közepes, vagy gyengébb képességűek, mozgékonyabbak és visszahúzódóbbak háttérbe szorulnak. Talán ettől „lógnak ki a sorból". Mindenkor meghatározó a gyermekmozgalomban dolgozó vezetők egyénisége, beszédkultúrája és viselkedése. A tanulók viselkedése tükrözi a felnőttek világát, éppen ezért a pedagógusok és szülők együtt, s csakis így tehetnének többet megfelelő példákkal, következetességgel és türelemmel a gyermekek „formálása" érdekében. Ahhoz, hogy ebben a munkában előbbre jussanak, a felelősök meggyőződéssel és ügyszeretettel végzett munkája vezethet eredményre, valamennyi negatív hatás ellenére is.

Cz. J.